

ETHAN HAWKE

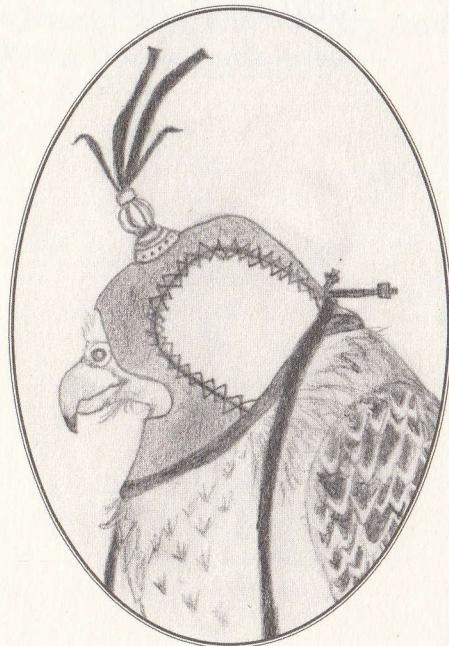
Reguli pentru un cavaler

ULTIMA SCRISOARE
A LUI SIR THOMAS LEMUEL HAWKE

Ilustrații de RYAN HAWKE

Traducere din limba engleză
de ANDREI DÓSA

youngart

Listă Regulilor

- I. Solitudinea (pană de viespar)
- II. Smerenia (pănăruș)
- III. Recunoștința (piciorong)
- IV. Mândria (cocoș)
- V. Cooperarea (gâște sălbatice)
- VI. Prietenia (pițigoi codat)
- VII. Iertarea (pui de rață-mare)
- VIII. Onestitatea (cucuvea)
- IX. Curajul (vinderel)
- X. Grația (lăcar-de-rogoz)
- XI. Răbdarea (ouă de măcaleandru în cuib)
- XII. Dreptatea (uliu-păsărar)
- XIII. Generozitatea (lopătar)
- XIV. Disciplina (stârc-cenușiu)
- XV. Devotamentul (ciocănitore-pestră-mare)
- XVI. Vorbirea (gușă albastră)
- XVII. Credința (rândunică)
- XVIII. Egalitatea (huhurez-mic)
- XIX. Iubirea (lebede mute)
- XX. Moartea (craniu de mierlă)

NOTĂ DESPRE AUTOR

Nominalizat de patru ori la Premiile Oscar, de două ori în calitate de scenarist și de două ori în calitate de actor, Ethan Hawke a jucat în filmele *Cercul poetilor dispăruti*, *Cu picioarele pe pământ*, *Gattaca* și *Zi de instrucție*, precum și în trilogia *Înainte de răsărit*, regizată de Richard Linklater, respectiv în *Boyhood*, de același regizor. Este autorul romanelor *The Hottest State* și *Miercurea Cenușii*. Trăiește în Brooklyn cu cei patru copii ai săi și cu ilustratoarea acestei cărți, Ryan Hawke.

I

Solitudinea

Găsește timp pentru tine. Când cauți înțelepciunea și claritatea propriei minți, tăcerea e un instrument folositor. Vocea spiritului nostru e domoală și nu poate fi auzită când e nevoie să concureze cu alte voci. Așa cum e imposibil să-ți vezi reflexia în apă tulbure, tot așa și cu sufletul. În tăcere, putem simți eternitatea ce doarme în lăuntrul nostru.

— dată, într-o noapte fierbinte de august, bunicul și cu mine ne-am stabilit tabăra lângă ocean. Mi-a spus atunci:

— De vreme ce te învăț arta războiului, vreau să știi că adevarata luptă se dă între cei doi lupi care trăiesc în fiecare dintre noi.

— Doi lupi? l-am întrebat, aşezat lângă foc, pe un buștean uscat.

Ochii mei erau pironiți la flăcările care se răsuceau stingherite în aerul nopții.

— Unul dintre lupi e malefic, a continuat el. Este furia, invidia, lăcomia, aroganța, mila de sine, vina, resentimentul, sentimentul de inferioritate, amăgirea de sine, falsa mândrie.

A făcut o pauză, împungând jarul focului cu un băț lung la care cioplide.

— Celălalt e bun. E bucuria, iubirea, speranța, serenitatea, smerenia, mizericordia,

ierarea, empatia, generozitatea, dreptatea, compasiunea, credința.

M-am gândit câteva clipe la ce mi-a spus, apoi l-am întrebat într-o doară:

— Care dintre lupi va învinge?

Scânteile dansau pe cerul nopții în timp ce bâtrânul a privit țintă strălucirea orbitoare a flăcărilor și mi-a răspuns:

— Cel pe care-l hrănești.

II

Smerenia

SĂ NU DECLARI niciodată că ești un cavaler,
ci doar comportă-te ca atare. Nu ești mai bun
decât alții și alții nu sunt mai buni decât tine.

Fără fierar, sabia cavalerului s-ar face țăndări. Fără tâmplar, trăsura domniței s-ar desface în bucăți. Fără maestrul zidar, castelul s-ar năruia. Fără cusătoreasă, regele ar merge călare spre biserică în pielea goală, ca un smintit. Toate ființele depind una de cealaltă. Dacă n-ar exista râme, solul ar sărăci, nu ne-ar mai oferi hrana, iar noi am muri. Înțelegând că depinde de tot ce e în jurul său, un cavaler e, înainte de toate, binevoitor. Știe că va avea nevoie de mulți prieteni. Manierele nu sunt de lepădat. Politețea face parte din meditația noastră zilnică asupra egalității dintre oameni. Un cavaler spune „vă rog” și „mulțumesc”. Nu se aruncă niciodată singur în luptă. Bunătatea, compasiunea și smerenia servesc drept flamura lui, sub care mulți s-ar putea aduna.

Pentru bunicul, smerenia reprezinta un element esențial pentru o viață măreață. Smerenia este abilitatea de a te vedea în contextul unei lumi mult mai mari. Stelele sunt mărețe. Ele sunt mereu acolo, indiferent dacă le vezi sau nu. Năzuiește să fii asemenea pământului stropit de ploile lui martie, umed, deschis și primitoar.

— Fii umil sau vei fi umilit, obișnuia să spună bunicul. Un cavaler nu e niciodată atât de arogant încât să credă că nu mai are nimic de învățat.

Îi plăcea să-mi vorbească în timp ce ne îndreptam călare spre una dintre numeroasele lui însărcinări, aproape instruindu-se pe sine în timp ce mă instruia.

— Când oamenii vorbesc, ascultă-i.

Acesta era un aspect pe care-l sublinia tot timpul.

— Așa cum îți place să fii auzit și înțeles, la fel se întâmplă cu toți ceilalți.

Fiind cel mai Tânăr văstar al unei familiilor încărcate, își văzuse cei mai mulți dintre frați și surori mistuiți de un fals sentiment de

îndreptățire. Se așteptau ca lumea să le ofere totul și cu toții au fost crunt dezamăgiți când nu s-a întâmplat asta. În loc să fie recunoscători pentru poneiul pe care îl primeau de

Crăciun, ei erau dezamăgiți că nu primiseră un armăsar.

— Nimeni nu e mai neajutorat decât copilul unui om bogat, obișnuia bunicul să spună. Fluxul și refluxul oceanelor, soarele ce răsare și apune, trecerea anotimpurilor, creșterea și descreșterea lunii, nimic nu le e de ajuns.

— Dar tu? l-am întrebat odată. Și tu ești copilul unui om bogat.

— Hmmmm, a mormăit el. Tu să fii recunoscător că mi-am pierdut mare parte din bani. Dacă îți poți pierde într-un naufragiu, atunci nu sunt cu adevărat ai tăi! a spus plesnindu-și șaua și râzând ca pentru sine. Nu te aștepta la nimic și te vei bucura de toate lucrurile!

Traversam o râpă din Hogwill Fells, doi-sprezece oameni călărind în formăție. Dimineața târziu am ajuns într-un impas, un loc

în care drumul se despărțea în trei cărări. Am fi putut să alegem drumul care urca, acesta părea frumos, încununat de o priveliște glorioasă, însă era înșelător și abrupt; drumul ce cobora, plin de noroi, sau poteca din mijloc, care era o combinație între cele două, având porțiuni care urcau, altele care coborau. Bunicul ne-a condus pe poteca din mijloc. Când s-a întâmplat să nu fiu sigur în viață pe ce drum s-o iau, mi-a prins întotdeauna bine să-mi amintesc de acea alegere.

Căluțul meu mergea agale în urma lui Triumf, armăsarul bunicului.

— Care a fost vorba cea mai înțeleaptă pe care ai auzit-o de la regele Henric al V-lea? l-am întrebat.

În acea perioadă de început nu mă putteam abține să nu pun întruna întrebări.

— Succes modest, mi-a răspuns el.

— Ce vrei să spui?

— Aveam doar șaisprezece ani când l-am văzut ultima oară pe marele rege, iar el mi-a spus „îți urez succes modest“.

— Nu înțeleg.

— Nici eu n-am înțeles.
Bunicul mi-a făcut **cu ochiul**.

Respect pentru oameni și căți
Continuându-ne drumul în acea dimineață de primăvară, am urcat și coborât pe poteca sinuoasă până când cailor noștri li s-a făcut sete. Dintr-o dată, bunicul s-a oprit la marginea râului Hogwill. A arătat spre cătiva peștișori.

— Vezi cât de liberi înoată și saltă peștii aceia? Vezi cât sunt de fericiți?

A continuat să privească plevușca argintie și să râdă ca pentru sine. În acele prime zile ale uceniciei mele, m-am întrebat adesea dacă nu cumva e doar un bătrân nebun. Cu siguranță era unul excentric.

— Din moment ce nu ești un pește, l-am întrebat, provocându-l cu delicatețe, cum de știi ce anume îi face pe pești fericiți?

Ceilalți bărbați aflați în spatele nostru au râs, iar eu simțeam cum mă umflu de o mândrie nelalocul ei.

— Din moment ce tu ești un paj, iar eu sunt un cavaler – mi-a întors-o bunicul – cum de știi că eu nu știu ce anume îi face pe pești fericiți?

— Da, asta aşa este, am continuat. Dar, din moment ce sunt un paj umil și nu am posibilitatea de a ști ce-ar putea să știe un cavaler distins ca tine... nu rezultă oare că tu, un cavaler, n-ai de unde să știi ce simte un pește oarecare?

Bărbații au râs ușor, dându-mi incredere.

— Ia stai un pic! a spus bunicul descălecând de pe Triumf și scoțându-și brusc cizmele și șosetele. Să ne întoarcem la întrebarea initială: mă întrebî de unde știu ce anume îi face pe pești fericiți? Potrivit termenilor întrebării tale, tu recunoști că eu știu ce anume îi face pe pești fericiți!

Pe moment, mi-a luat piutul.

— Vezi tu, a continuat bunicul, scufundându-și piciorul bătrân și obosit în apa rece, eu recunosc bucuria peștilor prin propria bucurie. Ne scăldăm în același râu.